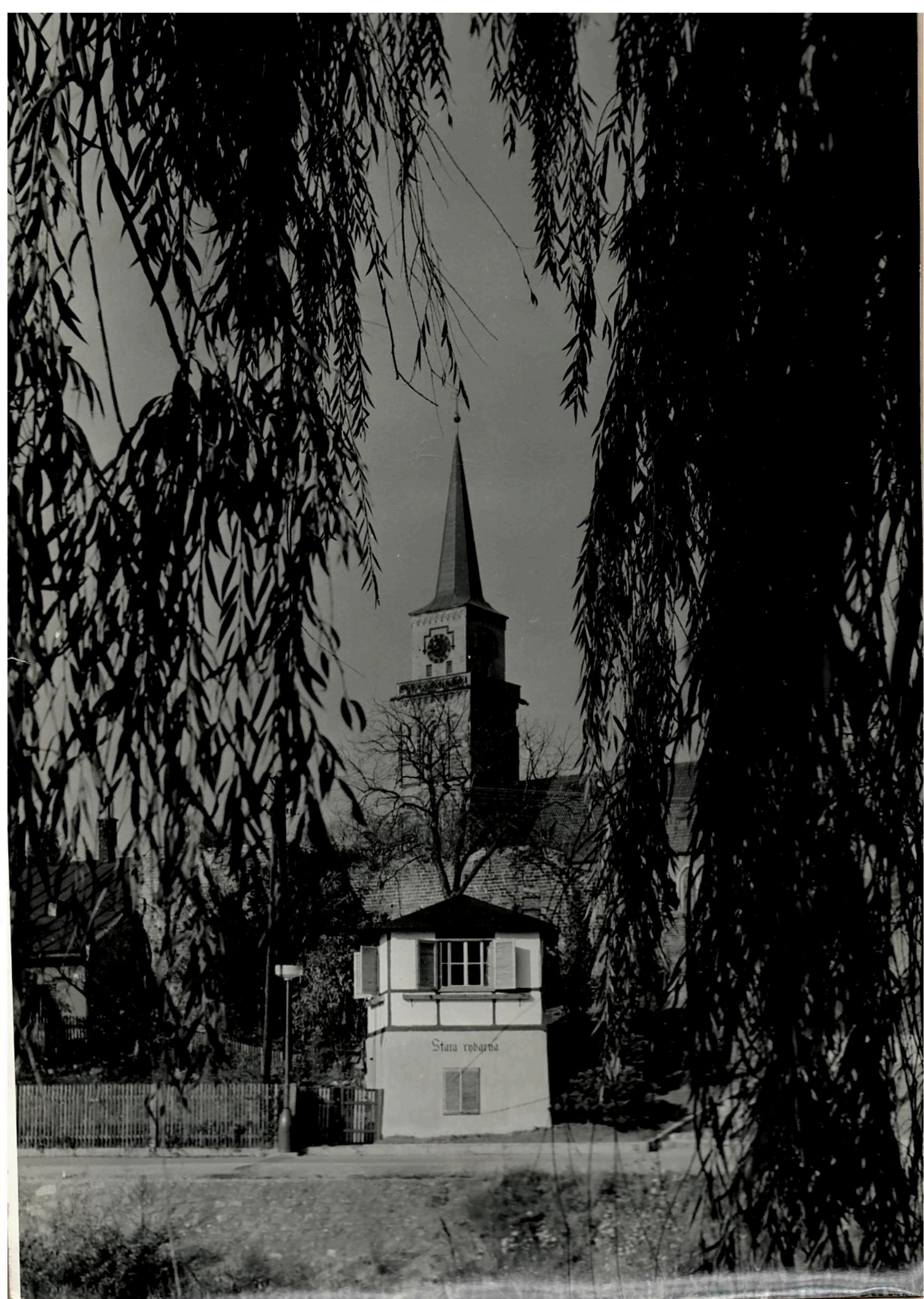

11173

Poutník

Stara robarna

Stará rybárna

Původní rybárna, která stála na místě dnešní, byla zničena ve třicetileté válce a jmenovala se Divišovská. V roce 1735 koupil místo, kde bývala, Jiří Bolen a podle zápisu to bylo místo opuštěné a pusté. Postavil tam přízemní domek, rybárnu. Poslední majitelé domku z rodiny Bolenů byly dvě sestry, které zemřely v posledních letech devatenáctého století.

Od dávných dob se v Nymburce udržuje pověst, že rybář a tehdy také převozník, převážel kněžnu Elišku Přemyslovnu, když se v roce 1310 v květnu dala v ochranu Nymburku. Když zde před několika léty pracoval Dr. Kořán z Akademie věd, na upozornění na tuto pověst řekl toto:

"Nymburk v tehdejších dobách jako královské město měl také jistě sídlo pro členy královské rodiny, a tato Aula Regia byl pravděpodobně "Kamenný dům", o kterém je ve starých listinách hodně psáno (dnes okresní soud) a tento dům měl také svoji branku (fortnu), která tam stále až do roku 1918 a otevírala se jen při návštěvě člena královské rodiny. Je tedy docela možné, že Eliška Přemyslovna chtěla symbolicky vstoupit do Nymburka jako člen královské rodiny brankou, ke které byl tehdy přístup jen po vodě."

Jinak podle pověsti bydlela na náměstí v domě čp. 42, asi proto, že Kamenný dům (Aula Regia) nebyl v té době v použitelném stavu.

Pro všechny tyto tak houževnatě udržované pověsti je nymburská rybárna vzácnou památkou pro všechny Nymburáky, kteří žijí v Nymburce i v cizině.

ÚVODEM

U příležitosti slavnostního otevření klubovny ve Staré rybárně přednesl Honza Paulů tento projev:

Vážené soudružky, vážení soudruzí, přátelé!

Dovolujeme si vás uvítat na slavnostním otevření klubovny, kterou vybudovali členové pionýrského oddílu PONY během svého pionýrského věku.

Náš oddíl existuje již pět let. Během této doby se nám podařilo uskutečnit řadu společných akcí. Každoročně pořádáme letní tábory s různou tematikou. V loňském roce jsme např. tábořili na řece Berounce u Skryjí, letos jsme podnikli velice namáhavý přechod středního hřebene slovenských hor.

Činnost oddílu však byla silně omezena přízní a nepřízní počasí. V zimě jsme totiž neměli možnost konat oddílové schůzky pro celý oddíl. Chyběla nám vhodná místnost. Proto jsme velice uvítali nabídku MěstNV, který nám nabídl budovu Staré rybárny s tím, že objekt upravíme tak, aby mohl být využit při nadcházejících oslavách 700 let od založení města Nymburka. Získali jsme i finanční výpomoc ve výši 1.300,- Kčs od kulturní komise MěstNV. Pustili jsme se s chutí do díla. Vzhledem k různým zálibám a schopnostem členů oddílu jsme mohli sami navrhnout úpravy interieru i provést všechny práce, s výjimkou okenic. Jsme si plně vědomi, některých chyb při řemeslném zpracování. Můžeme však říci, že jsme si klubovnu upravili sami a pro sebe.

Při úpravách této klubovny jsme dokázali, že snaha o manuální výchovu na našich táborech, kde si členové oddílu vše od základu sami zbudují a o sebe se po dobu pobytu starají, přináší výsledky ve zručnosti mladých lidí a jejich zájmu o tvořivou práci. Při potížích, vzniklých během výstavby, jsme hledali i pomoc. Jak už to bývá, ne všude se nám ji dostalo. Vedení DR PO nemohlo do stavebních prací investovat, vedení I. skupiny se objekt zdál malý a bez dostatečného okolního prostoru. Klubovnu jsme proto dostavěli vlastními silami a z prostředků, které jsme získali brigádami na lesních závodech, nebo pomocí při odchytu živých zajíců. Také během táborů jsme získali jako odměny za pomoc v lese stavební a pali-

vové dříví. Oprava nám trvala déle, o to více nás však nyní těší pobyt v klubovně.

Na závěr bych chtěl jménem oddílu PONY, Poutníků, Vorvaňů a dalších uživatelů klubovny velice poděkovat všem členům kulturní komise MěstNV za pomoc a zájem o naší práci, hlavně s. Zd. Rajmanové a Zd. Válkovi a vedoucí I. skupiny PO Martě Zábrahové za velkou pomoc při výstavbě klubovny.

Naše snaha je ukončena v této místnosti. Zdalekavšak nekončí naše chuť do práce na úpravách celé Rybárny a jejího okolí. Doufáme, že již v letošní zimě se nám podaří připravit i úpravu spodní místnosti na další klubovnu, která by sloužila spíše činnosti rukodělné.

Protože většina z vás nezná členy našeho oddílu, chtěli bychom se představit několika hudebními vystoupeními, uměleckými předměty, fotografiemi a diapositivy z naší činnosti i několika sborově zpívanými písněmi s doprovodem kytáry, kterou mimochodem ovládá v našem oddíle každý druhý.

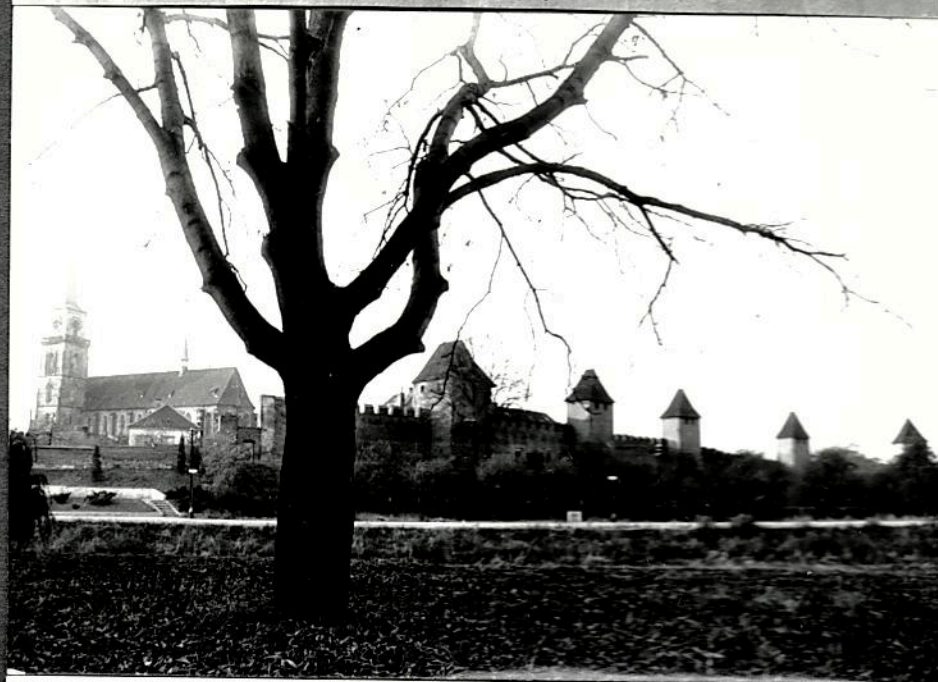
Tímto bychom chtěli dokázat, že i příslušníci nejmladší generace dokáží mnoho, když chtějí a je jim dána možnost. Celkovou úpravou Rybárny a okolí chceme i my přispět ke zkrášlení našeho rodného města na nadcházející oslavy 700 let od jeho založení.

Ještě jednou vám děkuji jménem mladých lidí, kterým je dána možnost vyžití v kolektivu přátel v prostředí, které si sami upavili a kterého si budou tím více vážit.

V Nymburce dne 28. října 1973.

Stará rybárna

Přímou nad labským ramenem, zvaným Přístav, pod červeným zdivem středověkých nymburských hradeb, stojí malý objekt, chráněný památkovým úřadem, zvaný Stará rybárna. Pověst říká, že v této budově kdysi přenocovala Eliška Přemyslova, když prchala před Jindřichem Korutanským. Objekt býval udržován z vnější strany, dovnitř se však málokdo dostal.

Novodobá historie objektu začala v roce 1967. Tehdy vznikl v Nymburce pionýrský oddíl PONY (Pionýrský oddíl Nymburk), který shromáždil chlapce z nymburského gymnasia. Při vzniku si chlapci předsevzali, že si vytvoří vše sami a budou pokud možno finančně nezávislým oddílem, který si vybuduje vlastní práci klubovnu, brigádami si vydělá na režii táborů. Šlo jen o vhodnou místnost. Tehdy kulturní komise MěstNV podpořila snahu pionýrů a zanedbaný objekt Staré rybárny jim přidělila.

Jak už se dnes často stává, celá akce upadla v zapomnění, přestože chlapci tehdy obdrželi klíče. Dobrý čin však zavázal členy oddílu k činnosti, kterou si předsevzali. Neúnavně a bez vychloubání dokončili svůj závazek, a tak jsem mohl být přítomný za kulturní komisi MěstNV slavnostnímu otevření Staré rybárny. Na slavnostní otevření

školských studií pionýrský oddíl PONY vedl.

Všem přítomným objasnil postup prací při vybudování klubovny a podíl práce členů na jednotlivých aranžérských a výtvarných pracích. Z projevu vyplynulo, že mezi členy oddílu jsou studenti Akademie výtvarných umění, Státní konzervatoře, absolvent Uměleckoprůmyslové školy dřevařské, vysokoškolská studentka chemie, ekonomie, studenti gymnasia v Nymburce, ale také zámečníci ČSD, dílen pro opravu vozidel, a chlapci z nymburských devítiletých škol. Interiér Staré rybárny, která byla převzata s poškozenou střešou, opadanou omítkou, shnilým trámovým a se spoustou haraburdí, byl výtvarně navržen, nakreslen do plánek a postupně po sobotách a nedě-

piny sami zhotovili. Je z vyřazených školních lavic. Z těch lavic, ve kterých jsme kdysi my starší seděli a poškodili je vyřezáváním monogramů nebo inkoustovými skvrnami. Chlapci z nich podle vlastních návrhů zhotovili stoly, lavice a police. V rohu místnosti visí řetěz, věnovaný jedním z členů oddílu. Je vyřezaný z půldruhého metru kmenu, článek po článku, nelepenny, z jediného kusu. Nechcete to zkusit také? Podlahu, znovu položenou, pokrývá kovrlový koberec. Koberec si chlapci koupili z výtěžku dřevařských brigád a nadto ještě dostali dřevo na obložení stěn. Vše voní čerstvým lakem. Na materiál si vydělali brigádně, jako nadháněči při odchytu živých zajčů. Akademický malíř Mistr Hanuš Bohman se chlapcům nabídl, že

Dvě hodinky s mládím

bylo rozesláno mnoho pozvánek oficiálním zástupcům mládežnických, pionýrských, městských, i školních organizací. Dostavili se však jen zástupci PO SSM a MěstNV. Nelitovali jsme. Program otevření byl vzorně připravený. Zahájil jej Jan Paulů mladší, který po celou dobu vysoko-

lich členy oddílu adaptován. Místnosti vévodí znak města Nymburka řezbářsky ztvárněný z jediného kusu dřeva. Do stěn jsou symbolicky zasazeny žulové kameny dovezené z různých výletů.

Dominantou Staré rybárny je nábytek, který si členové sku-

na stěnu namaluje obraz Elišky Přemyslovy.

Každý druhý člen oddílu hraje na kytaru. Je připraven slavnostní program. Místnosti však nezní břešný big-beat. Hrají se Lobosovy skladby. Chlapci zpívají hymnu oddílu. Složil ji člen skupiny Jarka Keller. Další program je vzpomínkový. Promítají se diapozitivy z minulých táborů a výletů.

Vše svědčí o dlouhodobé, nepřetržité činnosti skupiny. Po programu jsou hostům nabídnuty kroniky s výtvarnými doplňky a několik čísel zpravodaje Poutník. Dovíte se z nich vše, co skupina podnikala, jak žije, kdo píše příspěvky a kdo ji ilustruje. Leží před námi alba vynikajících fotografií ze všech možných akcí, jichž se chlapci zúčastnili. Až do dneška je vše poznamenáno minulostí.

Jedna etapa přešla, chlapci zestárlí. Přerostli rámec pionýrů. Mají však k sobě vztah a nechtějí se rozejít. Vedoucí nám ukazuje pěkně ozdobené desky. Jsou v nich přihlášky všech, jejichž věk tomu odpovídá, do SSM. Vstupují do klubu SSM jednotně pod názvem Poutníci. Předkládají hodnotný závazek. Členové Poutníků povedou další oddíly PO z devítiletých škol.

Proč tolik slov? Mnoho akcí SSM a PO je formálních. Zůstávají při organizování schůzí, hromadným zakoupením vstupenek na zájezd do divadel nebo na sportovní akce a na obligátních hlášeních. Tady z ničeho vznikla prospěšná akce, výchova prací, touhou vybudovat si vše sami, bez zásahu dospělých. V přemíře dojmů jsem neodolal. Poděkoval jsem těm chlapcům za všechny, kteří se nemohli pro osobní zaneprázdnění dostavit. Na životě je krásná ta věčná touha člověka přinášet společnosti něco víc, mimo rámec svých placených povinností.

Jan Paulů

SVOBODA

ORGÁN STŘEDOČESKÉHO KRAJSKÉHO VÝBORU KSČ

PÁTEK 16. LISTOPADU 1973 ● ČÍSLO 273

ROČNÍK LXXXII ● ● CENA 50 HALĚŘŮ

REPORTÁŽ

Jak oznámily již před časem všechny světové agentury, jako TASS, UPI, AFP, ČTK a další, připravovala se na letošní 28. říjen veliká oslava u příležitosti otevření mládežnického areálu v Československu ve městě Nymburk. Jelikož nás toto pochopitelně nesmírně zajímalo, vyslali jsme tam svého zvláštního reportéra, aby náš list měl o celé události ty nejčerstvější zprávy hned z první ruky. A zde již předáváme slovo našemu zpravodaji.

- o -

I když hlavní oslavy byly ohlášeny na neděli od 10 hodin, vypravil jsem se do Nymburka již v sobotu ráno, abych se předem seznámil s celým prostředím, zjistil přesný program a vyhlédl si nejvhodnější stanoviště při zahajovacím ceremoniálu.

Město Nymburk leží ve středních Čechách a kýžený objekt jsem tam našel na břehu mohutného veletoku, řečeného Labe. Nad přístavem se tyčí mohutné hradby z červených cihel, lemované cimbuřím a zpevněné několika mocnými baštami, takže město v minulosti při své nedobytnosti jistě úspěšně vzdorovalo nájezdům nepřátel. A v tomto historickém zákoutí se nechází i cíl mé cesty.

Poznal jsem jej velmi snadno, protože se kolem hemžilo mnoho dítek, vlasatých mladíků i kmetů, kteří zřejmě dohlíželi a radili při dokončovacích pracích. Zašel jsem za jedním z nich, aby mi něco prozradil o tomto místě, co by mohlo zajímat naše čtenáře.

Jedná se o historický objekt, kolem něhož se procházely dějiny. Významnou událostí byl i příchod kněžny Elišky Přemyslovny v roce 1310, která se v těchto místech přeplavila na rybářské loďci přes Labe do města, kde hledala ochranu před svými nepřáteli. Přešly pak doby dobré i zlé, a dnes mají Starou rybárnu, jak to zde podeticky nazývají, k dispozici mladí lidé.

Protože jde o velkou pamětihodnost, byl starobylý

ráz zachován i při dnešních úpravách, o čemž svědčí i obnovený ranně gotický nápis, který byl právě dokončován.

Uvnitř jsem se setkal také s čilým ruchem a tak jsem se jedva stačil trochu porozhlédnout a zorientovat a musel jsem se vzdálit, abych nepřekážel.

Druhý den, v neděli, již dlouho před stanovenou hodinou, přicházely ze všech stran zástupy lidí, jednak ti, kteří jsou zde nyní domovem, ale i četní významní hosté, zástupci diplomatického sboru a řada dalších dopisovatelů, fotoreportérů, televize, a v neposlední řadě i mnoho zvědavců.

Slavnostně vyzdobená hala byla naplněna téměř až k prasknutí, když úderem hodiny desáté + x se rozjásaly lesní rohy Křepelčími fanfárami od Leopolda Koželuha, vítající oficiální hosty a oznamující zahájení vlastní slavnosti.

Když se konečně uklidnily hlasy nespočetných davů, ujal se slova představitel tamních mladých IngC Johannes Paulus a barvitými slovy vylíčil průběh prací na úpravách Staré rybárna. Stenografický záznam jeho projevu je na jiném místě našeho listu.

Po bouřlivém potlesku a jásotu mladých hrdel vystoupil další řečník, zástupce tamního magistrátu a nositel kultury, věhlasný mim Jean Paul, který procítěnými slovy zhodnotil přínos mládeže v dnešním životě a naznačil další perspektivy rozvoje. Jeho slova mne tak dojala, že jsem je zapomenul zachytit a jsou tudíž uložena jen v myslích a srdcích přítomných.

Jako další část oslav byl uspořádán koncert tak znamenitých Mistrů, virtuosů na kytáry, jako jsou Peter Pauli-Brck a Miran Haw el-Ka. Vodopány tónů, vyvěrající z jejich skvostných nástrojů jako zpěvy bájně lyry Orfeovy snášely se do uší a srdcí všech těch, kteří měli to neobyčejné štěstí a mohli být přítomni tomuto vynikajícímu vystoupení. Nikdo ani nehlesal, davy oněměly. A teprve když se struny uklidnily po bouřlivém tanci prstů těchto Géníů a nikdo již nemohl více plakat dojetím, zaplnil se celý prostor frenetickým fortissimem nadšení a ovací.

Ale ještě se nestačili přítomní vzpamatovat z fascinujícího prožitku, již se zšeřilo a na průčelní stěně zazářily první obrázky, připomínající dávné vzpomínky těch, kteří se zde dnes sešli. Stany, skrývající se ve stínu letitých stromů

na březích rybníků a řek, starobylé totémy, zářící ohně, rozjásané tváře. Celý barevný kaleidoskop, svědčící, že ti, kteří se podíleli na jeho ztvárnění, nežili svůj život zbytečně a marně.

A opět zase světlo, které nás vrátilo do radostné nálady přítomnosti. Mojí již tak okouzlené a dosavadními zážitky přeplněné mysli není dopřáno odpočinku, protože dojmy se stále graduují, když k několika libým akordům kytár se připojuje celý sbor hlasů všech přítomných, splývající ve velebném chorálu "Míle a míle...". Ne, opravdu nic tak vznešeného a dojemného jsem dosud neslyšel. Ale hned následovala óda na mládí "Píseň poutníka", kterou jsme mohli uslyšet dokonce v autentickém podání přítomného autora Mistra Harry Kellera a celého sboru nadšených pěvců, protože tato píseň byla prohlášena za zdejší hymnu. Do očí se opět vkrádají slzy. Ne, tak mnoho líbezností již nikdo nemůže vydržet...

Ze sladkého opojení mne probouzí staccata fotografických spouští četných reportérů, protože se zvedá usměvavá generální sekretářka dětské organizace Korinn Kowa a nadšenými slovy pozdravuje celé shromáždění, děkuje za vykonanou práci všem, kteří se přičinili o vybudování tohoto exkluzivního stánku a přeje mnoho zdaru v dalších dobrých snahách a předsevzetích a vyřkla přání, aby opět mohla někdy přijít se podívat. Pochopitelně, že i její slova byla nadšeně aplaudována.

Tímto projevem skončila hlavní část oficiálních oslav a hosté se odebrali k dalším rozhovorům do kuloárů a na prohlídku celého objektu.

A tak i já mám nyní příležitost, abych mohl našim čtenářům popsat celý interier.

Hned vlevo od vchodu mne zaujaly dvě historické plastiky, pernikářská forma a renesanční kachel. V rohu jsem obdivoval zajímavé ohniště - krb, který vybudoval Mistr zednář Bob. Divošská maska se krásně odráží na travertinovém obložení, právě tak jako nářadí na obsluhu ohně, vytvořené Jožanem, od bílé stěny. Zákoutí u krbu je odděleno od dalšího prostoru jakousi stěnou z přírodních stromů s umně provedeným výpletem. A hned za ní je na zdi zavěšen Art-protis, dílo, svědčící o neobyčejně bohaté fantazii výtvarníka Petra. Další dvě zdi jsou obloženy ušlechtilým dřevem a na každé z nich je jedno okno, zastíněné závěsem, a i zde je možno obdivovat další díla, vytvořená

zdejšími Mistry. Je to především skvělá dřevěná plastika, představující erb města Nymburka, vzniklá náročnou prací dlát, veš dených dovednýma rukama řezbáře Jima. Kromě plastiky na krbu a nad oknem vytvořil Mistr Ki - Wo s nepředstavitelnou pílí, trpělivostí a obratností dřevěný řetěz, visící v rohu. Vedle pak můžeme obdivovat ranné dílo Petrovo, zobrazující první vzlet balonu Wantoch. Na další stěně jsou zavěšeny fascinující lyrické variace na nymburské motivy, zachycené vnímavým objektivem Georgi Makaria a Tatranský motiv autora Johoho.

Moje oči spočinuly i na mohutném lustru, připomínajícím Dálný východ a nyní mohu i obdivovat další vkusné vybavení, jako jsou stoly a sedací nábytek. Jak jsem si zjistil, i toto je dílo zdejších výtvarníků, především bytového architekta, jakým je známý John K. O'Rinek a jeho spolupracovníků. Je skutečně nesmírnou rozkoší usednout ke stolu, vyvedenému s takovým vkusem a fortelem.

Příjemnou atmosferu doplňuje decentní hudba, linoucí se z reprezentativní hudební skříně a koberce druhu Je-Kor ze vzdálené Persie, v nichž se tlumí kročeje přecházejících.

Ani jsem si neuvědomil, jak dlouhý čas jsem zde již strávil, ale tu se již ozývá zvučný hlas prvního řečníka, děkující všem, kteří sem přišli v tak významný den, zvláště pak prominentním hostům, a tím celá slavnost končí.

Stará rybárna se pozvolna prázdní, nikomu se nechce z tak milého prostředí a po tolika vybraných estetických zážitcích, ale zvony z blízkého chrámu skutečně potvrzují, že čas se již naplnil.

Stará rybárna osiřela, ale na na dlouho, protože již odpoledne se sešli ti, kteří se při slavnostním otevření pro velký nával nedostali dovnitř, a další jejich známí a přátelé, aby absolvovali reprizu dopoledního uměleckého programu. Ani ti se nerozházeli rádi, a ve všech zůstal hřejivý pocit, že se dobrá věc podařila.

- o -

Zde končí slova našeho zpravodaje a proto na závěr můžeme se i my připojit a vyslovit touhu, aby z celé dlouhé historie Staré rybárny byla ta dnešní její přítomnost nejzáslužnější a nejveselejší, k čemuž přejeme dnešnímu uživateli, klubu SSM "Poutníci", mnoho zdaru.

Yankee

Eliška v Nymburce

Ve Staré rybárně na nás teď stále hledí Eliška Přemyslovna, umně vyvedena štětcem Mistra Hanuše Bohmana. Víme o ní, že byla v Nymburce, ale proč a jak, to nám poněkud uniká.

Vypravil jsem se proto na konzultaci ke známému historikovi Frant. Palackému a ten mne odkázal na své "Dějiny národu českého", kniha VII, článek 3. a 4. Tam a ještě v dalších moudrých knihách jsem se dočetl, jak to tehdy vlastně bylo.

Musíme se ale vrátit na počátek 14. století.

21. června 1305 zemřel král Václav II. ve věku 34 let a po něm dosedl na trůn jeho syn Václav III., teprve šestnáctiletý. Při tažení do Polska byl 3. srpna 1306 úkladně zavražděn v Olomouci a tím vyhynul rod Přemyslovců po meči.

Zůstaly ale ještě tři jeho sestry, z nichž nejstarší Anna byla provdána za knížete Jindřicha Korutanského, Eliška /nar. 1294/ byla na vyhovávání ve Svatojiřském klášteře na Hradčanech a Markéta jako desetiletá byla odvedena svým snoubencem Boleslavem, knížetem Lehnickým, do Slezska.

Vlády se ujal Jindřich Korutanský. Dříve však, než se ohrál na českém trůně, zasáhli do českých dějin opět Habsburci. německý král Albrecht dosadil do Čech svého syna Rudolfa, který byl zvolen králem na sněmu v říjnu 1306 a vzal si manželku vdovu po Václavovi II. Anežku /Rejčku/ Polskou. Zemřel ale nenadále teprve 26letý dne 4. července 1307 při dobývání Horažďovic, když bojoval se svými šlechtickými odpůrci.

Rudolfův otec Albrecht nepokládal ovšem ani tehdy zápas o český trůn za ztracený, vždyť měl více synů. Jeho vojska vpadla do Čech. skupina dobře opevněných královských měst se stala pevnostmi, které se přimkly k Jindřichovi Korutanskému a ubránily se proti vetřelcům. Boj o český trůn by však sotva dopadl pro Korutance vítězně, kdyby král Albrecht nebyl býval zavražděn svým synovcem 1. května 1308 ve Švýcarsku, nedaleko hradu Habsburgu. Tehdá byla na čas zlomena moc Habsburského rodu a následovalo zvolení vévody Korutanského dne 15. srpna 1307 králem.

Jindřich Korutanský byl však příliš slabým panovníkem a nedovedl vhodně čelit vyhroceným vnitřním poměrům. V souboji patriciátu a šlechty projevil se jako nejschopnější panský vůdce severočeský šlechtic z rodu Ronovců pan Jindřich z Lipé, který ovládl bezmocného krále.

Největší obavu z bezuzdné vlády šlechty mělo duchovenstvo, a tak se brzo začalo hovořit o potřebě, aby království českému byl dán jiný panovník.

27. listopadu 1308 ve Frankfurtu zvolili kurfiřtové vladaře rodu Lucemburského hraběte Jindřicha IV., aby co Jindřich VII. dosedl na trůn Římské říše.

Jeda do města Cîteaux /Cistercium/ ve Francii na shromáždění celé řehole cisterciácké, zastavil se dne 13.-15. srpna 1309 opat Zbraslavský, Kunrad z Brfurtu v Heilbronnu u dvora krále Jindřicha VII. a jednání s arcibiskupem Mohučským domlouvali králi, jak nemoudré a nespravedlivé by bylo vyloučit královské

sirotky z jejich dědictví, zvláště Elišku, téměř 17letou, která se prý již stala miláčkem národa a měla by se co nejdříve státi českou královnou.

Koncem roku 1309 bylo vypraveno do Norimberka poselství od předních českých pánů a nabídlo českou korunu Janovi, synovi krále Římského Jindřicha VII. pod podmínkou, aby vstoupil do manželství s kněžnou Eliškou, jakožto dědičkou této koruny.

"Událostmi takovými obracel se pozor všeobecný více a více na kněžnu Českou Elišku, ona stala se předním předmětem, u jedněch chvály, nadějí a lásky, u jiných pomluvy, strachu a nenávisti. Posavad živa jsou soukromí u dvora sestry své královny Anny, se šlechtičkami sobě přikázanými trávila dny své nejvíce v umělých pracech ženských, ve kterýchž vynikala neobyčejnou zručností. Postava její spanilá i zdravá, mysl vysoká i mravy ušlechtilé, rozum bystrý a vůle pevná i neohrožená, ručily jí za kvělou budoucnost. Jindřich Korutanský, aby jí sobě neškodnou učinil, chtěl jí dáti za nevěstu mladému pánu z Bergova, jehož ale ona odmítla co nejrozhodněji. Pravilo se, že i sama královna Anna ze závidosti a nenávisti tak daleko se zapomenula, že sestru před tím vroucně milovanou netoliko doma i vně nestoudně pomlouvati, ale také o život jí ukládati dovolila. Jednou prý zadáno jí bylo jedu v takové hojnosti, že každá osoba zdraví méně silného byla by mu podlehnouti musila.

Avšak čím více nebezpečí obklíčovalo mnohonadějnou dceru královskou, tím více množil se také počet věrných přátel k její ochraně. Jindřich z Lipé postavil se zjevně v jejich čele, a jeho příkladu následovali všichni jeho bohatí a mocní přátelé a rodáci. Také Pražský biskup Jan z Dražic přichýlil se ke straně té, a tu již veta bylo po kralování Korutanském v Čechách.

Den na nebe vstoupení Páně, 28. máje 1310, došla pana Jana z Vartenberka, an byl právě ku stolu se posadil, výstraha, že na králově dvoře uzavřeno bylo tu chvíli zatknout kněžnu, ona již pod bedlivou stráží chována byla. Nechaje oběda, dal rychle osedlati koně i pospíšil si z města ven, kněžně skrze starého jejího kaplana Berengara poručiv, aby okamžitě jeho následovala. Přestrojená za chudou babičku, pod závojem, s dvěma služkami nepoznána dostala se až blízko Vyšehradu, jehožto probošt Jan Vošek, otce jejího levoboček, kázal lidem svým připojiti se k lidem Vartenberkovým, aby ochránili ji v útěku. I vezena jest rychle mimochoďníkem do Nymburka na Labi, královského města panu Jindřichovi z Lipé ocele oddaného. Měšťané Nimburské, chovajíce u vděčné paměti dobrodiní od otce jejího někdy jim prokázaná, uvítali pronásledovaného sirotka královského u sebe co nejlaskavěji a chránili před všelikým nebezpečím."

Jindřich Korutanský již před tím povolal z Korutan do Čech vojska, aby mohl čelit układům na sesazení. Po Čechách a hlavně v Praze počaly četné šarvátky a panování krále bylo omezeno již jen na Pražský hrad.

Mezitím se sešli stavové čeští v Praze na sněmu a i kněžna Eliška byla přivezena z Nymburka opět do Prahy dne 29. června. Příčina sněmu bylo vypravění řádného poselství jménem celého království ke králi Římskému, aby požádalo jediného jeho syna Jana za krále a kněžně za manžela.

Poslové došli 12. července 1310 do Fankfurtu, kde právě Jindřich VII. sněmoval s říšskými knížaty, a byli přijati s velikým vyznamenáním. Přednesli zde své přání a vylíčili stav v království. Byli vyslyšeni a po návratu do Prahy se hned při-

pravovala královská výprava kněžny Elišky do Špíru, kam odejela z Prahy s doprovodem dne 14. srpna 1310.

Král Jindřich VII. ji vřele přijal a hned počaly přípravy na nastávající slavnosti.

V pondělí dne 31. srpna o poledni čtrnáctiletý syn králův Jan složil přísahu manskou a přijal slavně v léno království České a v podvečer byl arcibiskupem kolínským oddán s kněžnou Eliškou.

Byla pak sestavena válečná výprava, která by dobyla Čechy z rukou Jindřicha Korutanského. 18. října se hnulo vojsko z Norimberka k Chebu a 3. prosince byla lstí dobyta Praha. Jindřich kurutanský pak tajně odejel se svým dvorem do Korutan.

Jan Lucemburský s chotí Eliškou byli pak slavnostně korunováni 7. února 1311 u sv. Víta na hradě Pražském.

Řád §

Yankee

pro návštěvníky ve Staré rybárně

1. Přístup má každý majitel klíčů a v jeho doprovodu i další členové oddílu, kteří pomáhali při úpravách.
2. Každý host je vítán, pokud neruší.
3. U vchodu se každý přezuje do vlastních přezůvek.
4. Každý příchod se zapisuje do knihy návštěv.
5. S přístroji manipuluje jen pověřená osoba.
6. Pozor na oheň v krbu a v kamnech, aby se nepropálil koberec nebo jsme nevyhořeli.
7. Při odchodu zhasínat světlo, vypínat gramorádio a dobře zamknout dveře a petlici.
8. Zachovávat čistotu a nepořádek po sobě uklídit.
9. Nedělat rámus, aby si lidé nemuseli stěžovat na úřadech.
10. Jinak je dovoleno vše, co je ve prospěch celku a nepříčí se dobrým mravům a zdravému rozumu.

NÁVRH NA DALŠÍ ÚPRAVY STARÉ RYBÁRNY

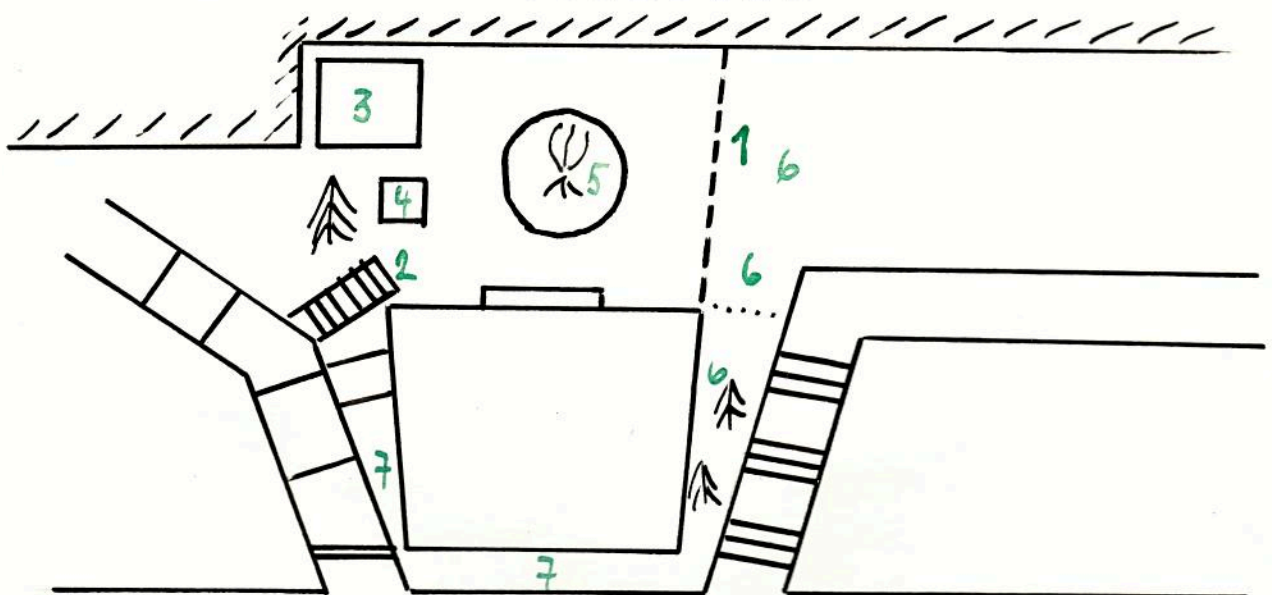
Slavnostně jsme otevřeli horní část tohoto objektu. Protože je potřeba i možnost upravit i spodní část, zahajují diskusi o dalším postupu vlastním návrhem, konzultovaným též s některými dalšími členy klubu.

N a v r h u j i :

1. Postavit plot směrem k hradbám
2. Používat spodních vrátek společně s paní Havelkovou
3. Udělat schody pod tisem podél Rybárny
4. Vše vyčistit a udělat sezení s ohništěm v místě jilmu
5. V rohu u hradeb postavit novou kůlnu na uhlí a dřevo /jednání s MĚNV a s paní Havelkovou/
6. Spodní místnost upravit na klubovnu, která více vydrží. Její hlavní využití by mělo být pro výtvarnou a řemeslnou činnost. Měl by tam být i ponk. Celý prostor obložit dřevem, případně jiným izolačním materiálem. Na podlahu bych volil dřevo nebo umělou hmotu.
7. Je nutno zavést el. proud, zařídit topení, provést zednické úpravy, zasadit zárubně a nové dveře.

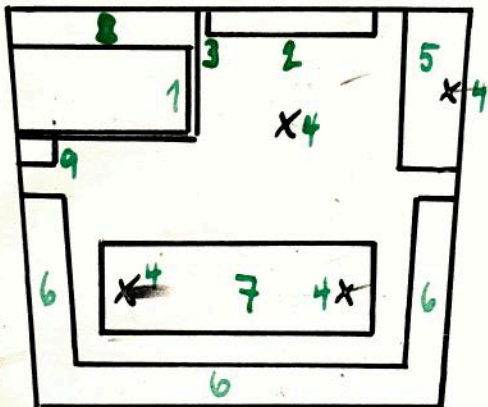
To je moje představa. Samozřejmě očekávám návrhy dalších talentovanějších lidí. Čím více jich bude, těch nápadů, tím to může vypadat lépe. Očekávám je do konce roku.

Ú p r a v a h o r n í č á s t i

- 1 - nový plot
- 2 - nová cesta místo bezu
- 3 - nová kůlna, celá krytá, zapuštěná hloub do terénu
- 4 - nový pisoár
- 5 - místo jilmu prostor na sezení s ohništěm
- 6 - nové stromy
- 7 - květinová úpravy a kytky do truhlíků pod okny

Vnitřek spodní části

- 1 - nové dveře
- 2 - věšák
- 3 - elektrický svod od hodin
- 4 - elektrické osvětlení
- 5 - ponk
- 6 - sezení
- 7 - stoly
- 8 - skříň na nářadí
- 9 - odpadky

Johnie

